

Sygn. akt II KK 397/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie **P. W. K.**

ukaranego za czyn z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 8 kwietnia 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w M.

z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II W (...)

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

P. W. K. został obwiniony o to, że w dniu 24 marca 2018 roku około godz. 20.03 w M. przy ul. S. w sklepie „B. ” dokonał kradzieży różnego rodzaju towarów o łącznej wartości 66,71 zł na szkodę J. SA w K. , tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w M. , wyrokiem nakazowym z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt II W (...), obwinionego P. W. K. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, który zakwalifikował z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w.

skazał go na karę grzywny w kwocie 200 (dwieście) złotych. Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

W związku z faktem, że P. W. K. złożył sprzeciw od powyższego wyroku po upływie terminu zawitego, a sąd pierwszej instancji postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt II W (...) odmówił obwinionemu przywrócenia terminu do złożenia ww. środka zaskarżenia, wyrok nakazowy stał się prawomocny.

Od prawomocnego wyroku nakazowego kasację wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył powyższe orzeczenie w całości – na korzyść obwinionego - zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego obwinionemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania na posiedzeniu skazującego wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie okoliczności popełnienia przez P. W. K. wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 k.w. i jego wina budziły wątpliwości, co powinno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Skarżący ma bowiem rację wskazując, że wydanie zaskarżonego orzeczenia wiązało się z rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniem przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 zd. 1 k.p.w.

Przepis ten stanowi, że orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Z treści powołanej regulacji wynika zatem w sposób niewątpliwy, że wyrok nakazowy

można wydać wyłącznie wtedy, gdy nie zachodzą wątpliwości odnośnie sprawstwa zarzuconego czynu, jak i winy obwinionego, co należy ustalać mając na względzie całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w toku czynności wyjaśniających. W judykaturze zauważa się słusznie, że postępowanie nakazowe zostało zastrzeżone dla najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości co do winy i okoliczności popełnienia zarzuconego czynu. Trafnie podkreśla się również, że nie należy korzystać z tej instytucji, gdy obwiniony nie przyznaje się do winy i przedstawia odmienne okoliczności zdarzenia (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 grudnia 2018 r., III KK 647/18, LEX nr 2591126). W świetle powyższych uwag nie budzi wątpliwości, że wydanie wyroku nakazowego jest niedopuszczalne, także wtedy, gdy materiał dowodowy uzyskany w toku czynności wyjaśniających nie tylko jest niejednoznaczny, ale nadto brakuje w nim wyjaśnień obwinionego. A taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

Jedynym dowodem, który wskazywał na sprawstwo obwinionego były zeznania pracownika ochrony sklepu P. Z., który bynajmniej nie mogły zostać uznane za niebudzące wątpliwości. Dość wspomnieć, że powiadamiając Policję o kradzieży przypisanej P. K. (a co miało miejsce w dniu 25 marca 2018 r.), ww. wskazał, że nie zna mężczyzny, który dokonał kradzieży. Dopiero w toku przesłuchania w charakterze świadka, co nastąpiło po upływie ponad miesiąca od zdarzenia (tj. 26 kwietnia 2018 r.), zeznał, że w dniu kradzieży nie wiedział jak nazywa się mężczyzna, który dokonał kradzieży, ale po jakimś czasie dowiedział się, że nazywa się P. K.. Świadek nie podał jednak jakichkolwiek informacji na temat tego, w jakich okolicznościach poznał te dane. Tak lakoniczna wypowiedź w powiązaniu z faktem, że w toku czynności wyjaśniających nie przysłuchano P. K. i tym samym nie uzyskano jego stanowiska co do zarzuconego mu czynu, absolutnie nie pozwala na uznanie, że przesłanka z art. 93 § 2 zd. 1 k.p.w. została spełniona.

Za rozwiewające wątpliwości co do sprawstwa i winy obwinionego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, nie mógł być również uznany protokół z oględzin płyty dvd zawierającej nagranie z monitoringu, na podstawie którego można było jedynie ustalić, że mężczyzna - po włożeniu do wózka towaru zabranego ze sklepowych półek - wychodzi z wózkiem ze sklepu przez drzwi

wejściowe, a po chwili pracownik ochrony z wózkiem zawierającym towar wraca do sklepu.

W tym stanie rzeczy, kasacja Prokuratora Generalnego musiała być uznana za oczywiście zasadną, co umożliwiło jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Konsekwencją podzielenia argumentacji autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia i stwierdzenia, że została wykazana podstawa kasacyjna z art. 523 § 1 k.p.k., musiało być uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym, sąd pierwszej instancji kolejny raz zbada sprawę, tym razem wszechstronnie wyjaśniając wszystkie istotne – z perspektywy przedmiotu procesu - okoliczności, zwracając również uwagę na informacje wynikające z treści pism obwinionego, kierowanych do sądu po wydaniu wyroku nakazowego (k.39 – 41, 50, 58, 64).

Niezbędne do tego będzie przeprowadzenie postępowania dowodowego, w efekcie którego organ a quo pozyska materiał dowodowy pozwalający mu na rozstrzygnięcie sprawy w sposób urzeczywistniający podstawowe cele procesu, czyli osiągnąć stan sprawiedliwości prawnomaterialnej i proceduralnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.